

lige saa ubegrundet. I Dag kom det ærede Medlem tilbage til, at Jolt vidste godt, hvorom det gjaldt. Det var ikke noget Nyt. Ja, det veed Jolt ogsaa for en meget væsentlig Del. Der er mange Jolt, som meget godt veed, at det, der er Spørgsmaal om, er, om Kongemagten skal beholde den grundlovmæssige Ret, den har, til at udnævne Ministrene, eller om det skal overlades til Folkethinget at afgjøre, hvem der skal være Ministre. Det veed en meget stor Del af Befolkningen meget godt. Naar det ærede Medlem mente, at det var en Feil, at Folket ikke maatte raade for Afgjørelsen, hvorledes vil da det ærede Medlem have, at denne Afgjørelse skal komme til Stede. Hele Folket kan jo ikke som i Oldtiden samles for i en stor Folkeforsamling at afgjøre, hvad der skal ske. Folkevillien kan kun komme frem gennem de lovlige Former og Institutioner, som vi nu en Gang have, og det er derfor vistnok fuldkommen rigtigt, hvad der er udtalt af den ærede Conseilspræsident, at kun ved samstemmende Afgjørelser af dem, der nu have Afgjørelsen, kan der komme Noget ud. Derimod kan jeg ikke sige, at jeg er synderlig tilfreds med de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem mente, og jeg har forøvrigt ikke Noget imod at høre den Udtalelse af ham, at det var en ond Samvittighed hos Ministeriet, der havde brevet det til at komme med dette Lovforslag. Jeg vil ikke antage, at det er saa, men det er forklarligt, at et Ministerium, som regjerer paa den Maade, som det nuværende Ministerium har regjeret i det sidste Aars Tid, maa befinde sig under et stærkt Tryk, thi det veed jo, at det staar til Ansvar for enhver af sine Handlinger, og det veed ogsaa, at i det Dødblik, det gjør et Skridt, som Folkethinget turde nære Forventning om at faae Ministeriet dømt for, vil Anklage ikke udeblive. Det er derfor en Selvfølge, at Ministeriet kun vil handle med den allerstørste Forsomhed, ikke vil foranstalte Andet end de Ting, det anser for absolut nødvendige til Landets Tarv, og som det tør nære Haab om at kunne faae godkjendte af Rigsretten, om Sagen skulde blive inddragen derfor. Men deraf følger saa igjen, at mange Ting, som det kan være gavnligt og nyttigt at faae udførte, ikke blive det under disse Forhold, fordi Ministeriet ikke vil paadrage sig det Ansvar at lade saadanne Ting udføre uden at have Rigsdagens Bevilling dertil, naar der er den mindste Risiko derved. Det synes mig derfor at være meget forklarligt, at Regjeringen kunde ønske at komme ud af den Stilling, uden at man derfor behøver at tillægge den en ond Sam-

vittighed. Det ærede Medlem for Kolbing (Berg) kom ogsaa ved denne Leilighed til at omtale, hvad der skete hin Paaskeførdag 1877, og udtalte da, at Conseilspræsidenten blev vred, og derfor havde vi faaet en provisorisk Finantslov. Men hvorledes kan det ærede Medlem mene, at det kunde være afgjørende med Hensyn til Spørgsmaalet om at faae en provisorisk Finantslov eller ikke, at Conseilspræsidenten var bleven vred. Det blev ikke afgjort den Dag, det varede i nogle Dage; Rigsdagen blev ikke sluttet før Onsdagen efter, saa Bredden kunde gjerne være gaaet over. Men desuden var det ikke Conseilspræsidenten ene, der afgjorde det Spørgsmaal, man maa forudsætte, at alle hans Kolleger have været tagne med paa Raad. Der var ogsaa Tid til, at der kunde have været ført Raadslagninger med Andre udenfor Ministeriet, hvis man havde fundet sig foranlediget dertil, saa der var aldeles ingen Grund til at gaa ud fra, at Ministerens Brede, om den havde været til Stede, kunde have været det Afgjørende i dette Spørgsmaal. Nei, det kan man sige sig selv, at en Regjering gaar ikke hen og gjør et saadant Skridt i Brede; det bliver overveiet, naar Kolighed er til Stede, om det bør gøres eller ikke. Men hvad var det desuden, der skete den Gang? Hele dette Optog Paaskeførdag med denne „Afflutning“ var saa stik imod Forretningsordenen, som den vel kunde være; Forretningsordenen bestemmer nemlig som Betingelse for, at enten Formanden eller 15 Medlemmer kunne foreslaa Afflutning af Forhandlingerne, at disse trække utilbørlig i Langdrag; men det var ikke Tilfældet den Gang; Forhandlingen var ikke begyndt, førend Begjæring om Afflutning blev indgivet til Formanden, saa hele den fremsatte Betragtningssmaade holder slet ikke Stik. Saa mente det ærede Medlem at kunne udtale med stor Bestemthed, at Narrafagen til hele denne Strid, hele den Kalamitet, vi befinde os i, var hos den høit ærede Conseilspræsident. Men er det albrig faldet det ærede Medlem ind at spørge sig selv, om han ikke ogsaa har en Del af Skylden deraf. For mig har det altid staaet saaledes, at det ærede Medlem har en ikke uvæsentlig Del af Skylden i, at vi ere komne ind i de Forhold, vi nu ere. Det er det ærede Medlem, der har været Mand for at rejse denne Bevægelse fra Først, og han har heller ikke standset, førend han har naaet til det Punkt, hvor han og vi nu ere, og derfor tror jeg, at det ærede Medlem skulde være noget betænkelig ved at give en entelt Mand Skylden for det, da der er stærk Formodning hos Mange om, at det ærede Medlem selv har sin fulde Andel i Skylden. Det ærede Medlem for Njøben-